

Η Έμπνευση στο Ομαδικό Έργο

Derek Fraser

Ο βασικός τόνος της συνδιάσκεψης της Σχολής Αρκέην αυτού του έτους μας δίνει μια ευκαιρία να στοχαστούμε πάνω στην ιδέα ότι η Σχολή αποτελεί ένα πείραμα σ' ό,τι αφορά την ομαδική εργασία και την ομαδική συνείδηση, στο οποίο κάθε σπουδαστής ατομικά συνεισφέρει με τις σκέψεις και τις ιδέες του στη συλλογική δεξαμενή σκέψης στο νοητικό πεδίο.

Μέσα από καθημερινό διαλογισμό και στοχασμό πάνω στη διδασκαλία της Προαιώνιας Σοφίας, μπορούμε να δούμε νοερά τους σπουδαστές να επεκτείνουν το νου προς νέες διαστάσεις επίγνωσης. Το έργο προχωρά μέσα σε ένα υψηλό σημείο έντασης και η δύναμη της ανώτερης θέλησης παρέχει την ώθηση. Πρόκειται για ένα επίπονο έργο που απαιτεί πειθαρχία, επιμονή και αφοσίωση στον ομαδικό σκοπό. Έργο που απαιτεί να τεθούν κατά μέρος οι αντιδράσεις και οι επιθυμίες προσωπικότητας και να θυσιαστούν με ένα πνεύμα αγάπης, χαράς και αφοσίωσης στην ενωμένη προσπάθεια του ομίλου. Καθένας που συμμετέχει στο ομαδικό έργο προσθέτει το μερίδιο της φωτισμένης σκέψης του στη συλλογική σκεπτομορφή και μέσα από την ποικιλομορφία αναπτύσσεται η ενότητα. Το έργο είναι, στην πραγματικότητα, ένα πείραμα ομαδικών σχέσεων.

Το αληθινό νόημα της θυσίας είναι να καταστεί κάτι ολοκληρωμένο και για να προχωρήσει προς την ολοκλήρωση, θα πρέπει η μικρότερη βούληση να δώσει τη θέση της στην ανώτερη θέληση· όχι διστακτικά και απρόθυμα, αλλά ως μια αναπόφευκτη συνέπεια της δόμησης της γέφυρας του ουράνιου τόξου, η οποία επιτρέπει την επικοινωνία ανάμεσα στους ανώτερους και τους κατώτερους κόσμους. Συνεπώς, όπως περιγράφεται στη διδασκαλία της Άγκνι Γιόγκα:

Μέσα σε συνειδητό, έντονο αγώνα της θέλησης είναι δυνατόν να προσελκύσουμε τις κοσμικές ενέργειες, οι οποίες είναι απαραίτητες για τη δόμηση Καλού. Επομένως, η συνειδητότητα που ενώνεται με την Ανώτερη Θέληση παράγει αυτή την ισχυρή δύναμη, η οποία μπορεί να αντισταθεί σε όλες τις εντάσεις του σκότους. Πύρινος Κόσμος III, σελ. 244.

Καθώς εφελκύεται η πνευματική θέληση, αποκαλύπτεται ένα ανώτερο νόημα και ένας σκοπός ως προς τη ζωή και τα γεγονότα. Αυτό το ανώτερο όραμα υπενθυμίζει την συμβουλή που δίνεται στους σπουδαστές των διδασκαλιών της Προαιώνιας Σοφίας, να εργάζονται από το παγκόσμιο προς το ειδικό και επί μέρους. Η προοπτική αυτή επιφέρει μια πιο εκτεταμένη κοσμοθεώρηση, βοηθώντας τους σπουδαστές να συσχετίσουν τον ατομικό σκοπό της ζωής τους με τον σκοπό του ομίλου και το βασίλειο των ψυχών. Καθώς αναπτύσσεται η συνείδηση, προκύπτει μια ένωση δυνάμεων της ψυχής και της προσωπικότητας, η οποία αποτελεί μια μεγάλης σημασίας εξέλιξη στην σταδιοδρομία της ψυχής. Από την άποψη της εξελικτικής διαδικασίας αυτό συνεπάγεται την ανάδυση στην ανθρώπινη συνείδηση του πέμπτου βασιλείου – του βασιλείου των ψυχών. Αυτός ο κόσμος αποτελείται από όσους διαθέτουν ομαδική συνείδηση και οι οποίοι εργάζονται για συνειδητές ομαδικές σχέσεις και για την πραγμάτωση της αλληλεξάρτησης στο σύνολο της ζωής και σε κάθε βασίλειο της φύσης, όχι μόνο στον πλανήτη μας αλλά στο ηλιακό σύστημα και πέραν αυτού. (ΜΣΝΕ I, σ.3)

Σε πρακτικό επίπεδο, οι ενέργειες της ψυχής πρέπει να εκφραστούν στην καθημερινή ζωή και απ' αυτή την άποψη, μας λέγεται ότι η ανάδυση του βασιλείου των ψυχών στη γη περιλαμβάνει τρεις όψεις:

1. Ατομική προσπάθεια και ανάπτυξη απόσπασης, απάθειας και διάκρισης.

2. Ομαδική μύηση που καθίσταται δυνατή με την αυτόβουλη προσπάθεια του ατόμου που εργάζεται για το ομαδικό καλό κι όχι για το προσωπικό συμφέρον.

3. Κοινό ομαδικό έργο και αγάπη προς κάθε ύπαρξη, βασισμένα σε Υδροχοϊκές αρχές.

ΜΣΝΕ Ι, σελ. 3-4

Για τον μαθητή που βαδίζει την ατραπό της επιστροφής σ' αυτούς τους απαιτητικούς και ιδιόμορφους καιρούς, δεν υπάρχει απόσυρση ή απόδραση από τον κόσμο. Στην πραγματικότητα, όπως μας λέγεται, η εργασία πρέπει να προχωρήσει «μέσα στο θόρυβο» και το σημείο της ειρήνης να βρεθεί «στο μέσον της αναταραχής» και εν μέσω «διανοητικού χάους». Ωστόσο, ένα σημείο εσωτερικής ηρεμίας μπορεί να βρεθεί με την επίτευξη μιας κάθετης και οριζόντιας ισορροπίας, η οποία εκδηλώνεται καθώς ο μαθητής αντλεί από την σιγή των υψηλών τόπων. (ΜΣΝΕ Ι, σελ. 6) Το αποτέλεσμα είναι υπηρεσία – η έκφραση της ψυχής στο φυσικό πεδίο.

Σ' ό,τι αφορά την εφαρμογή της διδασκαλίας της Προαιώνιας Σοφίας στην καθημερινή ζωή, μπορούμε να στοχαστούμε εποικοδομητικά πάνω στον «άμεσο αντικειμενικό στόχο του ανθρώπινου βασιλείου», ο οποίος –όπως υπογραμμίζεται στην *Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός*– είναι:

... να εδραιώσει συνειδητά συστημικές σχέσεις και να αποτελέσει ενεργά και συνειδητά μέρος του ομαδικού έργου. Η ατομική συνείδηση της σχέσης έχει κάπως εδραιωθεί επειδή υπάρχει αυτοσυνείδηση. Το έργο για τα υπανθρώπινα βασίλεια είναι η εδραίωση συνειδητής αυτο-αντίληψης ή η πρόκληση ενός διακριτού ατομισμού σε κάθε μορφή ατομικής ζωής, ενώ ο αντικειμενικός στόχος για τις υπερανθρώπινες ζωές είναι η εδραίωση συμπαντικής συνείδησης που θα επιτρέψει σε κάθε πλανήτη και ηλιακή ζωή να αποτελέσει συνειδητά και με νοημοσύνη μέρος ενός κοσμικού όλου. ΚΠ 1215-6

Αυτή η περιεκτική άποψη για την εξέλιξη επιφέρει μια νέα εξυψωμένη επίγνωση ως αποτέλεσμα μιας εξισωμένης σχέσης ανάμεσα στην τριπλή προσωπικότητα και την ψυχή, καθώς ψυχή, νους και εγκέφαλος έρχονται σε ευθυγράμμιση. Η προσοχή του νου παύει πια να περιφέρεται σε παράδρομους και αδιέξοδα και αντ' αυτού η σκέψη αποκτά προσήλωση και μεγαλύτερη διαύγεια, καθώς ο ανώτερος ή αφηρημένος νους αναπτύσσει τη νοημοσύνη. Και τότε μέσα από την πύλη του ανώτερου νου υπεισέρχεται στο προσκήνιο η ενόραση, η οποία επί το ορθότερον απόκαλείται άμεση γνώση ή καθαρός λόγος. Ταυτόχρονα, οι στροβιλιζόμενες δυνάμεις της αστρικής φύσης τίθενται υπό έλεγχο και ανυψώνονται στην καρδιά για να εκφράσουν μια ανώτερη και πιο περιεκτική ποιότητα αγάπης. Πρακτική συνέπεια αυτής της διαδικασίας ευθυγράμμισης είναι η δεκτικότητα ως προς τον κόσμο των ιδεών και μια συνταύτιση με τον ομαδικό νου και τον ομαδικό σκοπό.

Καθώς η ψυχή αναλαμβάνει τα ηνία του οργάνου της –της τριπλής προσωπικότητας– ιδέες ανώτερης ποιότητας μπορούν να προστεθούν στην ομαδική δεξαμενή σκέψης στο νοητικό πεδίο, που ως πηγή των ιδεών του έχει τις εμπνεύσεις και το όραμα ομαδικά συνειδητοποιημένων σπουδαστών, καθώς και την κυκλοφορία πνευματικών ιδεών και εντυπώσεων από το νέφος των επιστητών πραγμάτων, το οποίο περιγράφεται στην εσωτερική διδασκαλία ως:

...αυτό το επικρεμάμενο, επισκιάζον και αποκαλυπτικό απόθεμα ενέργειας, που αποτελεί την άμεση αιτία όλων των γεγονότων πάνω στη Γη και που υποδεικνύει την ανάδυση εκείνου που είναι νέο και καλύτερο και προοδευτικά σωστό. Τα γεγονότα και τα συμβάντα που κατασταλάζουν έτσι, καταδεικνύουν την προώθηση της ανθρώπινης συνείδησης σε μεγαλύτερο φως. Αυτά τα "επιστητά πράγματα" είναι οι πηγές κάθε αποκάλυψης και κάθε ανθρώπινης αντίληψης – πολιτιστικής και άγουσας σε ό,τι ονομάζουμε πολιτισμό. ΜΣΝΕ ΙΙ, σελ. 160-61

Όταν αυτό το πνευματικό απόθεμα βρίσκεται σε τακτική καθημερινή χρήση, οι ωθήσεις, οι ιδέες και οι εντυπώσεις κυκλοφορούν ελεύθερα υπηρετώντας το μεγαλύτερο καλό. Χρειάζεται,

ωστόσο, επαγρύπνηση προκειμένου οι ενέργειες να συνεχίσουν να ρέουν ελεύθερα, διότι πάντα υπάρχει ο κίνδυνος της αποτελμάτωσης.

Το ομαδικό έργο αναπόφευκτα συνεπάγεται μια διαδικασία δοκιμής και σφάλματος· υπάρχουν περίοδοι αποθάρρυνσης όσο και έμπνευσης, καθώς ο σπουδαστής και ο όμιλος διέρχονται από την εμπειρία των λόφων και των κοιλάδων. Μέσα από αυτή τη διαδικασία, αργά αλλά σταθερά, υπάρχει η αναγνώριση ότι τα συναισθήματα, οι επιθυμίες και οι αντιδράσεις, οι αποτυχίες και οι επιτυχίες κάθε ατόμου είναι συμπτωματικές ως προς τον ανώτερο ομαδικό σκοπό. Ό,τι έχει πνευματική σημασία είναι ο ενωμένος ρυθμός, ο ενωμένος ήχος και ο κραδασμός του ομίλου, ο οποίος εξαρτάται από το εσωτερο σημείο πνευματικής έντασης. Αυτό καθορίζει την εξωτερική εστίαση του ομαδικού έργου είτε πρόκειται για έναν εσωτερικό όμιλο, μια πολιτική ομάδα, μια κοινότητα είτε για εθνικές και διεθνείς οργανώσεις υπηρεσίας. Όταν η πνευματική ένταση είναι εστιασμένη και δεν εκτρέπεται από δευτερεύοντα ζητήματα, υπάρχει αποτελεσματικότητα στο ομαδικό έργο. Αυτή η ανύψωση της επίγνωσης είναι ουσιαστικά μια διαδικασία αναπροσαρμογής κατά την οποία αυτό που εξυπνέρησε το σκοπό του παραμερίζεται και δεν είναι πια απαραίτητο για την δόμηση μιας νέας κοσμοθεώρησης βασισμένης σε πνευματικές αξίες και αρχές. Ως εκ τούτου έχουμε μια διαδικασία καταστροφής και ανάστασης.

Καθώς μελετάμε και στοχαζόμαστε πάνω στη Διδασκαλία της Προαιώνιας Σοφίας η οποία εφελκύει το φως της ψυχής, είναι σημαντικό να αναγνωρίζουμε ότι η διδασκαλία είναι αυτή που μετράει και όχι η ταυτότητα του δασκάλου. Είναι επόμενο και κατανοητό να υπάρχει μια τάση εξύψωσης του δασκάλου – είτε αυτός λέγεται Μπλαβάτσκι, Μπέιλη είτε Θιβετανός Διδάσκαλος. Εντούτοις, η επισήμανση στο Απόσπασμα που υπάρχει στις αρχικές σελίδες των βιβλίων της Αλίκης Μπέιλη, μας υπενθυμίζει ότι:

Αν η διδασκαλία που μεταδίδουν προκαλεί την ανταπόκριση του φωτισμένου νου του εργάτη μέσα στον κόσμο και επιφέρει το αστραποβόλημα της ενόρασής του, τότε η διδασκαλία ας γίνει αποδεκτή.

Και στη συνέχεια στην Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός:

«...οφείλουμε να πιστέψουμε όταν το κείμενο, η δοξασία ή το απόφθεγμα επικυρώνεται από τη λογική και τη συνείδησή μας... και τότε να δράσουμε ανάλογα και δίχως περιορισμούς».

—Μυστική Δοξασία III, σ. 401

Η ανάλογη και χωρίς περιορισμούς δράση σημαίνει να ζούμε ως ψυχές στην καθημερινή ζωή, εξισορροπώντας την εσωτερική ζωή του διαλογισμού με την εξωτερική υπηρεσία. Αυτή η πράξη εξισορρόπησης διέπεται από τον Σταυρό της Υπηρεσίας, όπου ο σπουδαστής στέκει στο κέντρο αντλώντας πνευματική δύναμη κάθετα και εκφράζοντας αυτή τη δύναμη οριζόντια μέσω δημιουργικής υπηρεσίας. Πρακτικά, εκείνο που συμβαίνει σε σχέση με αυτή τη ζωντάνια της ψυχής είναι ότι με τον καθημερινό διαλογισμό, τη μελέτη και την υπηρεσία, η τριπλή προσωπικότητα δονείται σε μια υψηλότερη συχνότητα στο νοητικό πεδίο και αυτή η «ομοιότητα κραδασμού» συνηχεί με τον ομαδικό φθόγγο. Υπάρχει σ' αυτό μια αναλογία με τον τρόπο που οι ξεχωριστοί συντελεστές μιας ορχήστρας συνεργάζονται από κοινού ως ένας ενωμένος οργανισμός για να παράγουν έναν συγχρονισμένο ομαδικό ήχο.

Οι τεχνικές διαλογισμού που διδάσκονται στις αληθινά εσωτερικές Σχολές ζωντανεύουν ποιότητες της ψυχής, όπως η περιεκτικότητα, η κατανόηση, η ανεκτικότητα, η συμπόνια και η αρκετά παρεξηγημένη ποιότητα της απροσωπίας. Ωστόσο, θα πρέπει να μας γίνει ξεκάθαρα κατανοητό ότι ο διαλογισμός δεν αποτελεί κατ' ανάγκη μια συμβατική τεχνική· στην πραγματικότητα, κάθε δημιουργικός στοχαστής που μοχθεί για σκέψη στους «υψηλούς τόπους» ασκεί μια μορφή διαλογισμού, ακόμη και αν δεν έχει επίγνωση όσον αφορά την εκπόρευση της υποκειμενικής ώθησης.

Ο Νέος Όμιλος Εξυπηρετητών του Κόσμου είναι ένας αφομοιωτικός όμιλος δημιουργικών στοχαστών αποτελούμενος από ανθρώπους κάθε έθνους, φυλής, πίστης και κουλτούρας, ο οποίος μέσα στη ζούγκλα του υλισμού ξεχειρώνει ένα μονοπάτι προς τη Νέα Εποχή. Αυτό το έργο εκκαθάρισης συνεπάγεται αναπόφευκτα την καταστροφή παρωχημένων κρυσταλλωμένων σκεπτομορφών, ώστε να ανοίξει ο δρόμος για μια νέα και περισσότερο πνευματική ζωή. Ο όμιλος έχει μια πλούσια ποικιλομορφία, με πολλές διαφορετικές οπτικές θέασης που προέρχονται από κάθε θρησκεία όσο και από την απουσία θρησκείας. Βασικά χαρακτηριστικά του είναι η αγάπη της καρδιάς, η νοημοσύνη της διάνοιας, το στοχαστικό πνεύμα και η δύναμη της ανώτερης θέλησης. Δεν διαθέτει κάποιου είδους τυπική οργάνωση, κατευθυντήριο νου ή Γκουρού· αντιθέτως, το φως της ψυχής αποτελεί την καθοδηγητική πυξίδα. Επιπλέον, ο Νέος Όμιλος λέγεται ότι είναι μια όψη της παγκόσμιας ανταγκάρανα –της νοητής γέφυρας που συνδέει τις ανώτερες και κατώτερες όψεις του νου– μια γέφυρα που επιτρέπει την έμπνευση, τις ιδέες και τις εντυπώσεις από το πνευματικό βασίλειο να αγκυροβολήσουν στη γη. Με αυτή την έννοια, μας παρέχει έμπνευση το γεγονός ότι ο δημιουργικός κατασκευαστής της γέφυρας υπερβαίνει μέσω διαλογισμού, μελέτης και υπηρεσίας την πραγματολογική γνώση και τον κατώτερο ορθολογικό νου για να αγγίξει το αποκαλυπτικό φως της ενόρασης.

Ο ενορατικός οικοδόμος της γέφυρας εργάζεται προς την κατεύθυνση της ομαδικής συνείδησης, της ανιδιοτέλειας και της απροσωπίας. Ως εκ τούτου, στοχαζόμενοι πάνω στο έργο όλων των ομίλων που επιζητούν την καταστάλαξη του φωτός σε έναν σκοτεινό κόσμο, μπορούμε να εμπνευστούμε από την ιδέα ότι νήματα και δέσμες φωτός συναντιούνται και αλληλοσυμπλέκονται, σχηματίζοντας ένα δίκτυο απ' άκρη σ' άκρη του πλανήτη. Αυτό διαμορφώνει τη μαγνητική αύρα του Νέου Ομίλου Εξυπηρετητών του Κόσμου, το έργο του οποίου θα ενισχύσουμε και θα γιορτάσουμε την εβδομάδα του Φεστιβάλ από τις 21 έως τις 28 Δεκεμβρίου προς τα τέλη αυτού του έτους.

* * * * *